

Първо място – Христина Главанова от Севлиево

До Капка

Пресъхнаха без вино бъчвите.
Избяга презглава и гроздоберът.
Цветът на вино сигурно е същият,
Но помня го с вкуса от вчера.
По тъмно прекипяваше. И в него
звукът на зряло грозде се разпукна.
А аз отворих мрака ан килията,
На който неочаквано почука.
Избяга ли едва ли ще посмееш
След котвата, с която те притеглих
Към дъното заливано от обич
Да слезеш с мен в безцветния ми делник.
И ти остана – врича се и слиза
Надолу по въжета от коприна.
Поиска ми подслон - притихнал завет
След бродене в бодли. И сред коприва...
Сега плета, а нощем я доплитам
Пътеката, с която те догонвам.
Дори и тук усещам, че ес скита
духът ти по природа неуморен.

Избяга ли? Не си , защото имам

Въжетата...но виното изтече.

Съня ти сит пресявам.

И ми стига – до капка сетна

ти ми се обрече.

ВТОРО МЯСТО - Любомир Николов

- Едно необикновено пътуване -

Денят беше различен. Събуди се неочаквано рано, свари кафе и реши, че трябва да хване първия влак за морето. В средата на май няма нищо по-желано от настъпващия морски сезон. Плажът е съблякъл зимната си дреха, чадърите са разперили пауновата си окраска, масите със застлани цветни покривки чакат първите клиенти, около заведенията е чисто и дори счупените и хлътнали плочи са подменени с нови. Сутрин и вечер цветята в оградените с камъчета кашпи се разхлаждат с дълги маркучи, които накрая измиват прахоляка и наслоения от вятъра боклук, който е фучал през дългата зима. Защото е знаел, че с пролетта и той ще си отиде. Фунийките на петуниите и калибрахите са изправили главите си на всички посоки, някои с виолетови, други с червени или розови шапки, излезли са навън и сякаш са спрели да си починат, преди да е дошло жежкото лято. През пролетта вятърът е започнал да флиртува, заплепен от все по-топлите лъчи на слънцето. Заиграл се е нацъфтелите люлякови храсти, разрошил е зелената дреха на тревата и е праметнал белите пухчета на тополите навътре по крайбрежните улици. Успокоил се е и не иска да беснее повече, нагрят от ранното лятно слънце. Само надвечер отново леко обезумява и обагря в синьозелено вълните на морето, които с нетърпение се разбиват по ръбовете на скалите или се разделят със слузестите водорасли, които застилат мокрия пясък. А на сутринта ласките на слънцето ги изсветляват до прозрачно зелено, между тях

шават малки рачета и комари, оплели крачета в силно стисналите, но неузрели мидени черупки.

По морето имаше свои обекти, щеше да съчетае разходките около брега с отлаганите цяла пролет обиколки на няколкото хотела, които трябваше да изчакат другия сезон, когато ще са готови да посрещнат първите гости.

Пътуваше както обикновено в първа класа. Колата не можеше да му даде петчасовото спокойствие, през което нямаше да мисли за нищо. По средата на пътуването влакът премина покрай малката гара, на която всяка есен в детството се разделяше със света на летните игри и безгрижието. Обраснала с висок бръшлян, с избелялата фасада и ръчнатата помпа отстрани, която беше отдавна пресъхнала, с металното чукче под висящата камбана и белите варосани стволоче на тополите около нея. Такава, каквато я помнеше от години. Но без пътниците, които я огласяха всяка сутрин и вечер, запътили се на десетина километра към града, в който работата чакаше силните им ръце. И стадионът беше още там, буренясъл, с разкривени дървени диреци, върху които бяха провиснали гредите, върху които сега бяха накацали черни врани и ято врабчета.

На една от малкото гари в купето влезе млада жена. Остави ръчния си багаж горе на скарата, извади списание и веднага задряма, скрила лицето си зад него. Беше хубава, но хубостта ѝ скрита от грима и силното червило. След минути го помоли да отвори прозореца, свежия въздух нахлу в купето и малко след това неочаквано го покани във вагон - ресторанта. Наближаваше обяд, последният час от пътуването до морската гара ще премине по-бързо, беше му се усмихнала с красивите си очи.

В ресторанта тя поръча бяло вино с много лед и плато с мезета за двамата.

- Аз черпя, не се притеснявай - пак му се усмихна и запали цигара, косата ѝ обгърна лицето и струйката дим се прецеди през червеното на устните.

Когато влакът пристигна, часовникът показваше малко след дванадесет. Двамата прекосиха перона, отвън я чакаше млад мъж, видът му беше спокоен, уверено я прегърна и поведе към колата.

- Заповядай с нас - се обърна към него тя и отново му се усмихна с ослепителна усмивка.

- Ще те закараме до центъра, навярно там отиваш - кръстоса дългите си крака на предната седалка и отново запали цигара.

Той не можеше да си обясни какво го накара да се качи в колата. Не обичаше да общува с непознати. Беше вече около средната възраст, когато илюзиите на младостта са отдавна отминали, но стремежът към непознатото, към очарованието на неочакваното е все още силен.

Тогава не си помисли тези неща, нямаше време да мисли. Качи се отзад, сложи пътната чанта до себе си и се загледа в минавачите, някои от тях бяха угрижени, други делови, а лицата на младите момичета му се сториха много красиви. Походките им го караха да съжалява, че времето лети толкова бързо.

И се постара отново да не мисли за нищо.

Вечерята не продължи дълго, Светла беше на работа, с младия мъж изпиха по едно питие на бара и се разделиха.

Беше след полунощ, когато на вратата на стаята му се почука. Отвори, беше Светла. Личеше, че е уморена, но му се усмихваше.

Сутринта двамата слязоха във фойто на хотела. Там вече ги чакаше младият мъж. Закусиха тримата, после той им отговори утвърдително.

- Готов съм, рискът е голям, но мисля, че си струва да опитам.

Сега не само Светла, а и двамата мъже се усмихваха. Стиснаха си ръцете и го изпратиха до гарата.

Как е трудно да приемем, че животът ни е подреден и точен. Как е лесно понякога да вземем решения. И как е невъзможно да предвидим всичко, което ще ни се случи оттук нататък, дори за няколко месеца напред. Така си мислеше мъжът. Пред него се изнизаха последните му няколко години, когато рутината и утъпканата посока на ежедневието малко го объркваха. А сега това необикновено пътуване, как ли щеше да завърши?

Влакът профуча отново покрай гарата с бръшляна и избелялата фасада, с ръчната пресъхнала помпа и изоставения стадион. А може би е време, когато след седмица мине с колата по обратния път да поспре за малко покрай тополите. Да повърви по пращните тротоарни плочи и по асфалтираните и разбити селски улици. И да помисли, че ще е хубаво да купи някое дворче в селото, или някоя малка къща. Която ще стегне и или построи след време, а двора засади с хризантеми и божури. Ще си направи и малко лозе с бял сорт винено грозде, което ще мачка под залязващите лъчи на есенното слънце, сладкият му сок ще се стича по устните и целувките му ще лепнат по бузите и врата на Светла. И да идва често тук, където са прекрасните детски спомени. Нали сега по морето с новия обект ще печели достатъчно.

Само трябва да я попита дали харесва живота на село. За почивните дни, за празниците, за отпуските и за възможността да се откъснеш от всекидневието.

Сигурно, той беше чувал, че хората, които живеят край морето са луди по планината, а гарата с бръшляна беше в подножието ѝ. Пък и Светла изглеждаше достатъчно луда, ще ѝ хареса, мислеше си той.

Усмихна се широко и сякаш на глас, без да се бои, че пътниците в купето на първата му класа ще го помислят за малко откачен. Е, то и да е истина понякога дори помага.

ВТОРО МЯСТО ЗА ПОЕЗИЯ – ГЕРГИНА ШЛОМСКАЯ

IN VINO VERITAS

Тя истината казват е във виното
И там реших да я открия,
Оная отлежалата в годините,
На жадни глътки да изпия.

Оная – що горчи,горещата,
в пожара дето тръпнат вените...
Не исках да съм сам на серещата
Поканих всички, даже и Вселените.

Като за бал при мен дойде Луната
С вечерна рокля – златна до възхита,
и спускаше се чак до земята
шлеф със сребални звезди посипан.

Налях две чаши за нааздравица
и пих до дъно след прочуствен тост.
Каква изискана красавица
дойде, за да ми бъде гост!

И пак налях, и пих с наслада,

и търсих истината през мъгли,
докато на земята изпопадаха
пришитите по шлейфа ѝ звезди.

А тя усмихваше се бледа.

Остави чашата си пълна

И някак странно ме погледна,
помаха... и се скри зад хълма.

Затиснах с виносвоите въздишки,
а после избледнях и звездите,
ефирният ѝ шлейф сдра на нишки
от върховеет на слънцелъчите.

Та истина ли беше или чудо?

Говорихме ли? Смяхме ли се двама?

Танцувахме ли след безкрая лудо?

Не питайте щом вино няма.

САМОВИЛА

Ти отключи душата ми с чародейна магия
И притихна сърцето ми, с дъх стаен ще се скрия.
Заблестя като камъче диамантено в мрака
И любовното пламъче сутринта не дочака.
Ти невиджана правеше лековити отвари,
очароваща, търсеща, в тъмнина ме завари.
Недокосната носеше светлината красиво,
провидях как се къпеше непритворно щастливо.
Водопадът поглъщаше аромата на цвете,
Ти изваянатърсеше пипнешком бреговете.
Незсъхнала тичаше непринудено в злака,
А сърцето препускаше и за тебе заплака.
Затанцува, омайнице, ненагледно и живо,
Заплени ме чаровнице – буйно вино, игриво.
Разпилени къдриците дооправи тъй вяло,
несъмнено залюбих те, привидение бяло.
Забеляза очите ми и засмя се звънливо,
и погали лицето ми – мое вино пенливо.
Възхитено оглеждах те,руйно влюбено вино.
Ненадейно нарекох те: „Моя си, Катерино”

Днес съдбата обвързваше запокитени в мрака
и доволно бленуваше нови рожби да чака.

Отличени творби

Росица Николова

Валентин и Трифон

Върти ме в кръг една дилема:

Кого от двамата да взема?

Единият е Трифон – буен веселяк.

Другият пък Валентин - галантен, мил добряк.

С руйно менче първият ме среща,

в механите пеем до ранните зори.

С рози алени е другият на среща,

Докосне ли ме, в свян лицето му гори.

Единият целувам жарко със устатата си ,

В ръцете му се вия като истинска лоза.

Другият бленувам тайно във мечтата си –
На Купидон върху крилете омаяно летя.

Уж тръгвам на далече с Валентин,
Че до кръв пронизамоето сърце.

Но душата иска оня богатир:

- Трифоне любими ,лозето си зарежи, ала мене - Не!

Радослав Пеевски – млад автор

Картина

От една картина гледа ме жена.

Ала коя е тя и кой ли я е рисувал?!

Дали реална е или мечта ,

Или художникът нея е сънувал!

Към картината пак поглеждам

и за вкъщи тръгвам бавно.

Ах, този образ, светъл, нежен...

Движение изкусно, плавно...

Безброй копнежи, неискани сълзи,

Извират сякаш от недрата

на съзнанието, душата...

Но колко истинска и без лъжи,

виждам изрисувана жената.

И сякаш не картина, а болка е позната...

Болка от очаквания, от мечти...

Кажете, художнико, кажете!

Защо я наричаме?